בהדיא כתיב 10 אי זבחי שלמי ציבור מרבויא

דקראי אתי בקדש הקדשים תאכלנו כל

זכר (בכהנים) יאכל אותו לימד אעל זבחי

שלמי ציבור שאין נאכלים אלא לזכרי כהונה

יתנאי היא איכא דמייתי לה מהכא ואיכא ואיכא סתנאי

דמייתי לה מהכא חמאת יו מה חמאת

בלוע אף כל מקדשה בבלוע ימקדשה בבלוע

אשם מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו

אף כל אין שפיר ושליא קדוש בו קסבר

יולדות יקדשים בהוייתן הן קדושים ודנין יולדות י

אפשר משאי אפשר מלואים מה מלואים

מותריהן בשריפה ואין (6) בעלי חיים מותריהן

בשריפה אף כל מותריהן בשריפה ואין בעלי

חיים מותריהן בשריפה שלמים מה ישלמים

מפגלין ומתפגלין אף כל מפגלין ומתפגלין

במתניתא תנא משמיה דר"ע יואת התורה

כו' מנחה מה מנחה מקדשת בבלוע אף

כל מקדשת בבלוע ואיצטריך למכתב

בחמאת ואיצטריך למכתב במנחה דאי כתב

רחמנא במנחה משום דרכיכא בלעה אבל

חשאת אימא לא ואי כתב רחמנא בחשאת

משום דבשר אגב דשמן קדיר אבל מנחה

אימא לא צריכא חמאת סמה חמאת אינה

באה אלא מן החולין וביום ובידו הימנית

אף כל אינו בא אלא מן החולין דוביום דובידו הימנית וחמאת גופה מגלן א"ר חסדא דאמר

קרא יוהקריב אהרן את פר החמאת אשר לו

לו ◊◊ משלו ולא משל בו מעשר ייביום ימביום

צוותו נפקא "כדי נסבה בידו הימנית מדרבה

בר בר חנה נפקא דאמר רבה בר בר

חנה אמר ריש לקיש ייכל מקום שנאמר

אצבע וכהונה אינו אלא ימין כדי נסבה

שאשם מה אשם עצמותיו מותרין יאף כל 🕫

עצמותיו מותרין ור"ע האי זובחת פסח

 ס) זכחים קיד.
 טן זכחים קיד.
 טן על כח: לח., ד) [עי' מוס' זכחים ל. ד"ה אם],
 ס) [עי' חוס' לעיל צ. ד"ה כל (עי' צ. ד"ה כל) המנחות], ו) חולין כב. זבחים לח., ז) [ר"ה ה. וש"נ], מ) חולין כב. זבחים לח., ע) גם ו) נ״ק, מ) נ״ק, ען דף נת.] ו) ליק, ש) ליק, ש) וליק, ש) וליק, ש) ליק, ש) ולף לה.]
כ ממרטן דביר מוס' שבכלו ועי'
בסוס' דובחים דף לח. וע"פ
דבירים שם פגיה כלון, י) לינו
קרב ומש"ה גמריע מאשם
מ"ד לחש"כ מיש וולדות כי"
נ"ק, כ') צ'יל לא ממשמעות דלו
ייסיה כיר. צ"ק,

תורה אור השלם

בְּלְדֶשׁ הַקְּדְשִׁים תֹאבֶלֶנוּ בָּל זְכָר יֹאבַל אתוֹ לְדֶשׁ יִהְיֶה לְף:

. במדבר יח ַּיִּהְיְנֶיבּ. 3. וְהִקְּרִיב אַהָרן אֶת פַּר הַחַטָּאת אַשֵּׁר לוֹ וְכַפֵּר בַּעָדוֹ וּבְעַד בַּיתוֹ:

ויקרא טו ו אַשר צְּהְדּי וְיְּאָת משׁה בְּרִר סִינְי בְּיוֹם צַּוּתוֹ אָת בְּרֵנִי יִשְׁרָאל לְהַקְּרִיב אַת בְּרָבְנִיהָם לִייְּ בְּמִרְבַר סִינְי: בּרָן בְּתַהְ פָּסִוּ לִייִּ אַלְהַיְּךְ צאן ובְּקַר בַּמְקוֹם אָשׁר יַבְּתִר וַיִּ לְשׁכֵּן שׁמוֹ שִׁם:

י דברים טז ב

הנהות הכ"ח

(1) גמ' מה מילולים וכו' ולין (25) מומריהן בעלי חיים בעריפה לף ל מומריהן בעריפה ולין מומריהן בעריפה ואין מותריהן בעלי חיים בשריפה: (2) רש"י ד"ה מה מילולים וכו' ולם יומר מבשר: וכו׳ ואס יותר מבשר:

גליון הש"ם

גם' משלו ולא משל מעשר. עי' נתוס' ריש מסכתין:

לעזי רש"י

כורשטריי"ט, טראשטיש"ט [טרישטריש"ט]. מחלחל.

מוסף רש"י

בהדים למיב כסו. וזה יהיה לך מקדשי הקדשים מן המש לכל חטמתם בקדש הקדשים תאבלנו כל זכר בכהנים יאבל אותו קודש יהיה א נמיי פ"י מסלכות מעה"ק ולכל לשמט וסמיך ליה בקדש הקדשים וגוי (נמדגר ימ): מריבויא דקראי אסי. דיאכל אותו: איכא דמייםי. זכחי שלמי ליבור מתנתה ואיכא דמייתי מרבויא דקרא: מטאם מה חטאם מקדשה בכלוע. דכתיב כל אשר יגע בבערה (ייקרם ז) ואמרי׳ (זכחם דף מו) עד שיבלע בבערה כגון בהאי קרא קדע יהיה לך וגבי כבעי עלרת כתיב בפרשת אמור שהיו שתי חתיכות אחת שלמים ואחת של

בשר חטאת ונפל מן החטאת על השלמים ונבלע בה יאכל כחומר שבה ליום ולילה כחטחת: מה חשם אין שפיר ושליא. הולד הדוש בהו כשהו במעיהו: דהסבר ולדות קדשים בהוייתן הן קדושים. כשיולדו ולח במעי אמן: ודנין אפשר. נקבה דים בה שליא מאשם זכר דאין לו שליא: מה במעי מילואים מותריהם בשריפה. דכתיב ואם יותר (ב) ד] בבשר המילואים מן הלחם עד הבקר ושרפת את הנותר באש וגו' (שמות כט): ואין מותריהן בעלי חיים בשריפה. דבמילואים לא הפרישו שום בהמה לאחריות ולא היה שם בעלי חיים מותר: אף כל י [מותריהן בשריפה] ואין מותריהן בבעלי חיים בשריפה שאם הפריש ב' חטאום ונתכפר באחד מהן אין השני לאיבוד אלא ירעה עד שיסתאב וכו': מה שלמים מפגלים. שהתודה מפגלת הלחם ומתפגלין עלמן אם חישב בהן דעיקר פיגול בשלמים כתיב אף כל מפגלין כגון זבחי שלמי ליבור מפגלין את שתי הלחס: ור"ע מפרש לקרא בענינא אחרינא מנחה מה מנחה מקדשת בבלוע דכתיב במנחה כל (הנוגע בה יקדש) ל): אי כתב רתמנא במנחה. דמקדשת בבלוע: הוה אמינא משום דרכיכא. שהיא סולת בלעה: אבל חטאם. דלא רכיך אימא לא: קדיר. כורשטריי"ט בלע"ז שנבלע ביותר: אף כל. בין פסח בין תודה אין בא אלא מן החולין ומהכא נפקא ליה לרבי עקיבא: ובידו הימנית. דכתיב בה חלבע וכהונה: מביום לוותו נפקא. חטאת ושאר זבחים: מה אשם עלמותיו מותרין. שהרי בשרו מותר. ולה כתיב ל) אשם אלה משום דבעי לפרושי קרא כל חד וחד בפני עלמו והוא הדין דאפי' שאר זבחים עלמותיו מותרין כדאמר במס' פסחים (דף פג.) אבל העלמות וגידין ישרפו לששה עשר ואמרינן הני עלמות היכי דמי אי דלית בהו מוחא לישדינהו אלמא דעלמות מוחרין: אף כל. אפילו עולה עלמותיהן מותרין כדאמרינן במסכת זבחים ^{מ)} פרשו הן אפילו בראש המזבח ירדו ושריין אפילו לקתחא דסכיני: **ור"ע.** דמפיק לפסח

דבא מן החולין מחטאת: האי וובחת פסח

רש"ר כת"ר בסדים כסיב בסו. בנו את אסרן 0: הי שלמי

בהיים לסיב לפה. בכו חת חסרן יו: אי שנמי

בלור. כבשי עלרת: בקדש הקדשים חאלננו

בל זכר (בכסגים) יאכל אופו. לעיל מיניה כחיב זה יהיה לכם מקדש הקדשים מן

האש זגרי וכחיב מחרי בקדש הקדשים חאלננו דלא לריך דהא בכל סוך דכתיב

האש זגרי וכחיב מחרי בקדש הקדשים חאלנו דלא לריך דהא בכל סוך דכתיב

בקרא דלעיל מיניה בכוליה כתיד זכרים בלו את אהרן ריבויא הוא לומד על

בכשי העלרת דהם נמי נקראו קדשים דכתיב בי חקדש יהיו להי לכהן: מה מעאמ

מקדש בכלוע. דאם בלע שלמים מבשר חטאת יש להם דין חטאת ליאכל

ליום וליה בלאמרי בפסמים ונה, כל אשר יוע בבשר היקדש של לחות כעוד שאם פסולה

בירו לא הדראור ישר אור החובר הדרי באל הייד בירות האשר היותר של היות בעוד של היות בעוד הוא החובר. אלא מן החולין מהכא: האי וובחת פסח. דמתני׳

דבר אכילה כדכתיב (ויקרא ז) והנותר מבשר הזבח ובפרק כילד לולין (פסחים דף פג.) מוכח בהדיא דאין נותר בעלמות וכאן פיי בקונט" דהא דפשיטא ליה באשם טפי משאר קרבנות הנאכלין משום דכתיב באשם הוא לאחר הקטרת אימורין דמשמע הוא אשם ואין עלמותיו אשם ולריך לדקדק למה לי תרי קראי לעלמות היקשא דהכא וגזירה שוה דלו יהיה בפרק המובח מקדש (זכחים דף פו.):

הקדשים תאבלנו כל זכר בכהנים יאכל אותו קודש יהיה א (מיי פ"י מסגנת משט ק מלכה גן:
"ליבד על זבחי שלפי צבור כו'. הלי קרל נפרטת מוב מי' פ"י מסל משט"ק
ליבד על זבחי שלפי צבור בו'. הלי הלי קרל נפרטת קרח כתיב ואע"ג דובחי שלמי לבור לא כתיבי התם כיון דכתיב

> מסתברא דבדידה מיירי ועוד יש לפרש משום דחיקרו קדש קדשים כדילפינן בפרק איזהו מקומן (זכחים נה.) ובפ"ב דערכין (דף יא:) מדכתיב על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם מה עולה קדשי קדשים אף זבחי שלמי לבור קדשי קדשים: איבא דנפקא ליה מהכא כו'. עוד יש תנא שלישי בפרק

> איזהו מקומן (זבחים נה.) ^{ה] ו)} [דאמר] אלא היקשא למאי אתא מה חטאת לזכרי כהונה אף שלמי לבור לזכרי כהונה והא דלא מייתי ליה הכא משום דקוגיה דשמעתה היה ולה

> משכחת ליה ברייתא בהדיא: מה חמאת מקדשה בכלוע. הא דאמרי' בפרק גיד הנשה (חולין לח:) לא נלרכה י) [אלא] לטעם כעיקר דבקדשים אסור והכא שרי ח) [ופריך] וליגמר מיניה גלי רחמנא גבי חטחת וכל חשר יגע בבשרה יקדש כו' ומשמע דשאר קדשים פשיטא ליה דילפינן מחטאת היינו מהיקשא דהכה: אף כל שאין שפיר ושליא קדוש בו'. פירש בקונט' בזבחים ט ואין חלב ושתי הכליות של שליל שבמעיהן קריבין ומעולה לא הוה ליה למילף דכליל הוא אף כל אין שפיר ושליא קדוש בו לא מני למימר דלא לעולות מדמית להו שהרי אף שאר הבשר י אינו קרב. וולדות בהמות קדשים בהוייתן הם קדושים כשנולדו הם קדושים ולא במעי אמן ין דגמרי מאשם וכן משמע בפרק כילד מערימין (תמורה כה:) דלמאן דאית ליה בהוייתן הן קדושים הן עלמן חולין במעי אמן והא דתניא בריש בהמה המקשה (חולין עה.) מה חלב ושתי כליות האמורין באשם מולא מכלל שליל אף כל מוצא מכלל שליל

דמשמע דקדוש כשאר בשר בר מהקרבה ההוא תנא סבר במעי אמן הן קדושים ולכך איצטריך קרא למעט חלב ושתי כליות: בוה שלמים מפגלין בו'. בסוף פרק שני דובחים (דף כה:) איכא תנא דדריש לה מדכתיב ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו

מאי

מה שלמים מפגלין ומתפגלין כו' וכן בפרק ב"ש (שם דף מד.) דריש לה נמי מהאי קרא מה שלמים מיוחדין שיש להן מתירין בין לאדם בין למזבח מפגלין ומתפגלין כו' פירש בקונטרס מפגלין את הנסכים אם חישב בזבח ובחנם דחק דהוה מלי למימר שהדם מפגל את הבשר ונשר עלמו מתפגל: בה חמאת אינה באה אלא מן החולין בו'. תרתי דריש מחטאת דכבר דריש נמי מה חטאת בבלוע מקדשת: בדי נסבה. בסוף דם חטאת (זבחים דף נח. ושם) מסיק ואיבעית

אימא סבר לה כר"ש דאמר אלבע לא בעיא כהונה כהונה בעיא אלבע אבל בפ״ק דחולין (דף כב. ושם) לא מסיק אלא ההוא שינויא לחודיה ונראה דלמ"ד (זכחים דף נ.) דבר הלמד בג"ש אינו חוזר ומלמד בהיקשא לריך לומר כדי נסבה דאלבע דחטאת גופיה יליף בגזירה שוה מתצורע דהיינו ימין לעיל בפ"ק (דף י.) ובפרק שני דובחים (דף כד:) ואם כן לא מצי למילף מהיקש שאר קרבנות מחטאת: מה אשם עצמותיו מותרין. לעשות מהן כלים אני שמעתי שהרי

נאכל לכהנים ונותר בעלמות לא שייך אלא בדבר הנאכל אף כל ואפילו עולה ומבעי ליה הא נמי מחטאת הוה מצי למילף ונראה בעיני דמלו יהיה יחירא נפקא ליה באשם דכתיב ביה לכהן אשר יכפר בו לו יהיה כך פי׳ בקונטרס בסוף דם חטאת (זבחים דף נח.) וקשיא דבההוא קרא כתיבי חטאת ואשם בפרשת לו את אהרן כחטאת כאשם תורה אחת להם הכהן אשר יכפר בו לו יהיה ובעולה נמי כמיב בקרא דבתריה עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה (ויקרא ו) ועוד דרשינן בפרק המזבח מקדש (שם פו.) נאמר לו יהיה בעולה ונאמר לו יהיה באשם מה אשם עלמותיו מותרין אף עולה עלמותיה מותרין וקאמרינן התם מופני דאי לא מופני כו' אלמא ^{כ)} ממשמעות לו יהיה דריש ולא מיתורא ושם פי׳ בקונט׳ דפשיטא ליה באשם משום דאף בשרו מותר ואי משום נותר דבשריפה לא שייך נותר אלא במידי

רבינו גרשום

עין משפם

נר מצוה

בח ג מיי׳ פ״ד מהל׳ תמורה

מעה"ק הלכה א: ג ה מיי' פ"ה מהל' ביאת

מקדש הל' יח:

הל' ג וכאידך מ"ד: מם ד מיי' פ"ד מ

מה חטאת מקדשת בבלוע. דכתיב כל אשר יגע בבשרה יקדש יכול אפילו נגע ת״ל בכשרה עד שיבלע בבשרה כמו אם היו ב׳ חתיכות א׳ כמו אם היו ב' חתיכות א' של של בשר שלמים וא' של בשר חטאת ונפל מזו לזו ובלע זו מזו יאכל כחמור שבה כחטאת ליום ולילה עד חצות: מה אשם אין שפיר שליא קדוש בו דוכר הוא יום של בי היום בי דוכר הוא יים של בייניים בי דוכר הוא יים ל בייניים בייני ייניים של בייניים ב אף כל קדשים אין שפיר ושליא קדוש בם דקסבר ושליא קדוש וולדות קדשים בהווייתן הן . . קדושין כשיולדו ולא במעי אמן: ודנין אפשר. נקבה שיש לה שליא מזכר שאין שיש לה שליא מזכר שאין לו שליא: מה מלואין מותריהן בשריפה. דכתיכ ואם יותר מכשר המלואים ומן הלחם עד הבקר ושרפת את הנותר. אבל אם נשאר בהן בעלי חיים אינן בשרפה: מה שלמים מהנלים נדאגרה מהנדת מהנלים מינות מהנלים בדוגרת מהנלים בשרפה: מה שלמים מפגלין. כדאמר הזבח מפגל את הנסכים: ומתפגלין. אם חישב בעצמן: ור' עקיבא מפרש לקרא מה מנחה מקדשת בבלוע. דכתיב גבי מקרשת בכלוע. דכתיכ גבי
מנחה כל הנוגע בהם יקדש:
אי כתב רחמנא במנחה.
דמקרשת בכלוע: משום
דרכיכה. דסלת בלעא אבל
חטאת דלא רכיך אימא לא:
אגב דשמן קדור 6) בלעו ובולע מפני שהוא חם: אף . כל. בין פסח ובין תודה ושאר זבחים אינו בא אלא מז החוליז: ובידו הימנית. יכתיב בה כהונה: מה אשם עצמותיו מותריז. ולא נסיב ואמרי׳ הני עצמות היכי דמי אי דלית בהו מוח לשדינהו אלמא דעצמות מותרין: אף כל אפילו עולה עצמות מותרין כדאמרי׳ במסכת זבחים פרשו אפי׳ הן בראש

:פסח מאי דריש ביה א) אולי נ"ל קדיר נכנס בו ובולע ביותר מפני וכו׳.

שימה מקובצת

ל] כתיב בהו: נ] חטאת מה ין כוויב בהו: כן חטאת מה (זבחים דף צח): גן משל צבור ולא משל: דן יותר מבשר: סן מקומן דאמר: חן דגמרי מאשם עכ״ל הקונטרס משמע מתון הקונטרס משמע מתוך פירושו דדוקא חלב ושתי כליות הוא דאין קדושים ליקרב אבל ולדות גופן הן ליתא [וכן משמע כו']: